ఈనాటిదీ ఈ బంధమేనాటిదో....!

'శ్యామలాంగి'

ఆ రోజు శనివారం. ఆ వీధిలోనే ఉన్న వేంకటేశ్వరస్వామి గుడికి బైలుదేరాడు సుధాకర్. అతనికి శనివారం నాడు గుడికి వెళ్ళి దైవ దర్శనం చేసుకోకపోతే మనశ్శాంతి ఉండదు. ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లుగా ఉంటుంది.

మొదట్లో అతనికి దేవుళ్ళంటే నమ్మకం ఉండేది కాదు. ఎవరైనా గుడికి వెళ్తుంటే హేళన చేసేవాడు- 'ఆ రాతి బొమ్మ నెందుకు పూజిస్తారూ' అని. ఎవరైనా 'ఈ రోజు శనివారం, ఫలహారం చేయను' అంటే 'దేవుడి పేరు చెప్పి ఫలహారాలు మెక్కడాని కిదో సాకు మీ కందరికీ' అని వెక్కిరించేవాడు. ఘాటుగా విమర్శించేవాడు. అటువంటివాడు అకస్మాత్తుగా భక్తుడై పోయాడు. రోజూ స్నానం చేసి దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుంటేనేగాని కాఫీ ముట్టడు.

శనివారం మరీ నిష్ఠగా పూజ చేస్తాడు. సాయంత్రం గుడికి వెళ్తాడు విధిగా.

డిగ్రీలో క్లాస్ తెచ్చుకోవడం, ఎవరినీ ఆశ్రయించ కుండా ఉద్యోగం సంపాదించడం, ఆ తర్వాత పెద్ద మొత్తం కట్నంగా తెచ్చిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవడం, ఇవన్నీ ఒకదాని వెంట ఒకటి జరగడం వల్లనే అతనికి దైవం మీద నమ్మకం కలిగింది. నాస్తికుడు ఆస్తికుడిగా మారిపోయాడు. అంటారు అతని గురించి తెలిసిన పరిచయస్తులూ మిత్రులూను.

ఆ మాటకి బాధపడడు—నవ్వి వూరుకుంటాడు.

అతను గుళ్ళో అడుగు పెట్టేసరికి అంత రద్దీగా లేదు. తను తెచ్చిన కొబ్బరికాయ, హారతి కర్పూరం, దక్షిణతో సహా పూజారి పళ్ళెంలో పెట్టి కళ్ళు మూసుకుని ధ్యానంలో లీనమయ్యాడు.

ఆ రోజు సుధాకర్‌కి చాలా ఆనందంగా ఉంది, ఎందుకంటే ఉద్యోగంలో ఒక మెట్టు పైకివెళ్ళింది ఆ రోజేను. భార్య చంటిబిడ్డను ఎత్తుకుని వస్తున్నట్లుగా ఉత్తరం వచ్చిందీ ఆ రోజేను. ఎప్పుడో సరదాసంగా కట్టిన లాటరీ టిక్కెట్టుకి, ప్రైజు వచ్చిందీ ఆరోజేను. అందుకే ఆ రోజు మరీ కాస్త శ్రద్ధగా దైవధ్యానం చేసుకుంటున్నాడు.

అప్పుడే ఒక యువతి హడావిడిగా వచ్చి, పూజారి చాపిన పళ్ళెంలో దక్షిణ సమర్పించుకుని చేతులు జోడించి కళ్ళు మూసుకుంది. ధ్యానం ముగించి కళ్ళు తెరిచిన సుధాకర్ ఒక సారి అంతా కలియజూసి పూజారి అందించిన కొబ్బరి చిప్ప తీసుకున్నాడు. అతను శఠగోపం ఇచ్చాడు. అలా ఇస్తూ ప్రక్కనే నిలబడిన యువతికికూడా ఇచ్చాడు. ఆ అమ్మాయి మొదట కంగారు పడి తర్వాత సర్దుకుంది.

దూరంగా నిల్చున్న ఒక వృద్ధురాలు తన ప్రక్కన నిల్చున్న ఆమెతో "వాళ్ళిద్దరి జంటా చూడ ముచ్చటగా ఉంది కదూ" అంది.

"అవును—చాల చక్కగా ఉన్నారు. భగవంతుడు వాళ్ళిద్దరినే జతకూర్చినట్లు చక్కగా సరిపోయారు" అంది ప్రక్కనున్న ఆమె.

"ఇంకా పెళ్ళిలు కలగనట్లుంది."

"ఉంటే, వెంట తీసుకురారూ.?"

వాళ్ళ మాటలు సుధాకర్‌కి వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. కాని ఆ మాటలు తను గురించే అని అతను పట్టించుకోలేదు. కాని అతని ప్రక్కన నిల్చున్న యువతి ఒక్కసారి తిరిగి మాట్లాడుతున్న వాళ్ళ వైపు పరాకుగా చూసింది, ఆ తర్వాత అతని వైపు తీక్షణంగా చూసింది.

అదే సమయంలో అతనూ ఆమె వైపు చూశాడు. "అరే మీరా!" అనే మాట ఇద్దరి నోట్లోంచి ఒకేసారి వచ్చింది చివరకు.

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు చిన్నగా.

"మీరు రోజూ గుడికి వస్తారా?" అడిగిం దామె.

"ఊహూ అప్పుడప్పుడూ వస్తుంటాను. మరి మీరు? మీరు ఈ ప్రాంతంలోనే ఉంటున్నారా?" అడిగాడు అతను కుతూహలంగా.

"కాదు. సూర్యారావు పేటలో ఉంటున్నాను, వారం వారం వస్తుంటా లెండి గుడికి" అతని పక్కనే నడుస్తూ సమాధాన మిచ్చిం దామె.

"అలాగా. ఎప్పుడూ చూడలేదు."

"దానిలో వింత ఏముంది? నేను వచ్చేసరికి మీరు వెళ్ళి పోయి ఉండొచ్చు లేదా అప్పటికి రాకుండా పోవచ్చు" గలగల నవ్విందామె.

రెండేళ్ళ క్రితం ఒక బస్సులో పరిచయమయ్యింది వాళ్ళిద్దరికీను. కండక్టరు దగ్గర కొచ్చాక డబ్బు కోసం చూసుకుంటే ప్లాస్టిక్ బాస్కెట్‌లో వేసుకున్న హాండ్ బాగ్ కనిపించ లేదు. డబ్బు పోయిన

బాధ కలిగేటట్లు ఆ బస్సులో కండక్టరు తనని అవమానిస్తాడేమో అనే భయంతో ఆమె చాలా సిగ్గు పడింది. అక్కడ బస్సు ఆపి దిగిపోతే. . . కాని "డబ్బు లేకుండా ఎలా ఎక్కావమ్మా" అని మాట తూలనాడుతాడేమో ఇప్పుడెలా భగవంతుడు?" అనుకుంటూ చిన్నబోయిన ముఖంతో అటూ ఇటూ చూడసాగింది తను—బస్సులో ఎవరైనా తెలిసిన వాళ్ళుండక పోతారా, వాళ్ళీ కష్టాన్ని తప్పించక పోతారా' అనే ఆశతో. తన దురదృష్టమో ఏమో ఒక్క ముఖమూ కనిపించలేదు. తను అలా దిగులుగా చూడటం బిగ్గ కష్టం తడుపుకోవడం అంతా ఒకతను గమనిస్తున్నాడని తనకు తెలియదు.

"పర్సు పోయిందా?" అని తను జవాబు ఇచ్చేంతలోనే—"ఆమెకు ఒక టికెట్ కొట్టవోయ్" అన్నాడు కండక్టరుతో. అప్పుడు తననీ అతనినీ మార్చి మార్చి చూస్తూ టిక్కెట్టు అందించాడు.

అతనికి మనసు లోనే ఎన్నో ధన్యవాదాలు చెప్పుకుందామె. అతని వెనకే తనూ దిగి "ఈ రోజు నా మర్యాద కాపాడారు మీ డబ్బు రేపు తెచ్చిస్తాను. సార్" అంది వినయంగా.

"ఆ మాత్రం డబ్బు మీ రివ్వాలా—అక్కర్లేదు లెండి" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఊహూ అలాకాదు. రేపు మీరు ఇదే బస్సులో వస్తారు కదూ" అందామె.

"వస్తాను" అని ముందుకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మరునాడు కావాలనే ఆ బస్సు ఎక్కలేదు సుధాకర్. అంతేకాదు ఆయుదారు రోజుల వరకూ అతను బస్టాండుకే పోలేదు రిక్షా మీద వెళ్ళేవాడు ఆఫీసుకి.

నెల తరవాత అనుకోకుండా ఒక బట్టల షాపులో కలుసుకున్నారు. అతన్ని చూస్తూనే "ఇన్నాళ్ళకి కనిపించారు. ఇదిగో మీ డబ్బు" అంటూ రెండు రూపాయలు అందించ బోయిందామె.

"నా బాకీ చెల్లగొట్టి రుణ విముక్తి కావాలను కుంటున్నారా? ఏదీ కుదరదు అది అలా నా దగ్గరే ఉండనివ్వండి గుర్తుగా" అని ఆ డబ్బు తీసుకో నిరాకరించాడు.

ఆమె ఏమనుకున్నదో పాపి ఇక బలవంతం చేయలేదు. మరో సారి బజారులో కనిపించి నవ్వుతూ పలకరించుకున్నారు. ఆ తరవాత ఇప్పుడు ఈ గుడిలో కలుసుకున్నారు.

"మీ పేరు ఏమిటి? ఏ ఊరు? ఏం చదువుకున్నారు? ఏం చేస్తున్నారు?" అనే ప్రశ్నలు వేయాలని మనసు పీకుతున్నా ఒక ఆడపిల్లనలా అడగడం సభ్యతగా ఉండదేమో' అనే సంశయంతో మనసు లోని కోర్కెను మనసు లోనే దాచుకున్నాడు సుధాకర్.

"మీరు ఏం చేస్తున్నారు. ఎక్కడ ఉంటున్నారు." అనే ప్రశ్నలు ఆమెలో ఉత్పత్తి అయినా పరిచయం ఎక్కువగా లేని అతన్ని చనువుగా అడగటం బాగోదు అనే ఉద్దేశ్యంతో ఆమె తన ఉత్కంఠతను అణుచుకుంది.

ఇద్దరూ గుడి బయటికి వచ్చారు. "వస్తానండీ" అని చెప్పి రిక్షా ఎక్కి వెళ్ళిపోయిందామె. ఆమె రిక్షా కనుమరుగయ్యే వరకూ చూసి ఆమె పేరు అడగలేదే అని నిట్టూర్చాడు.

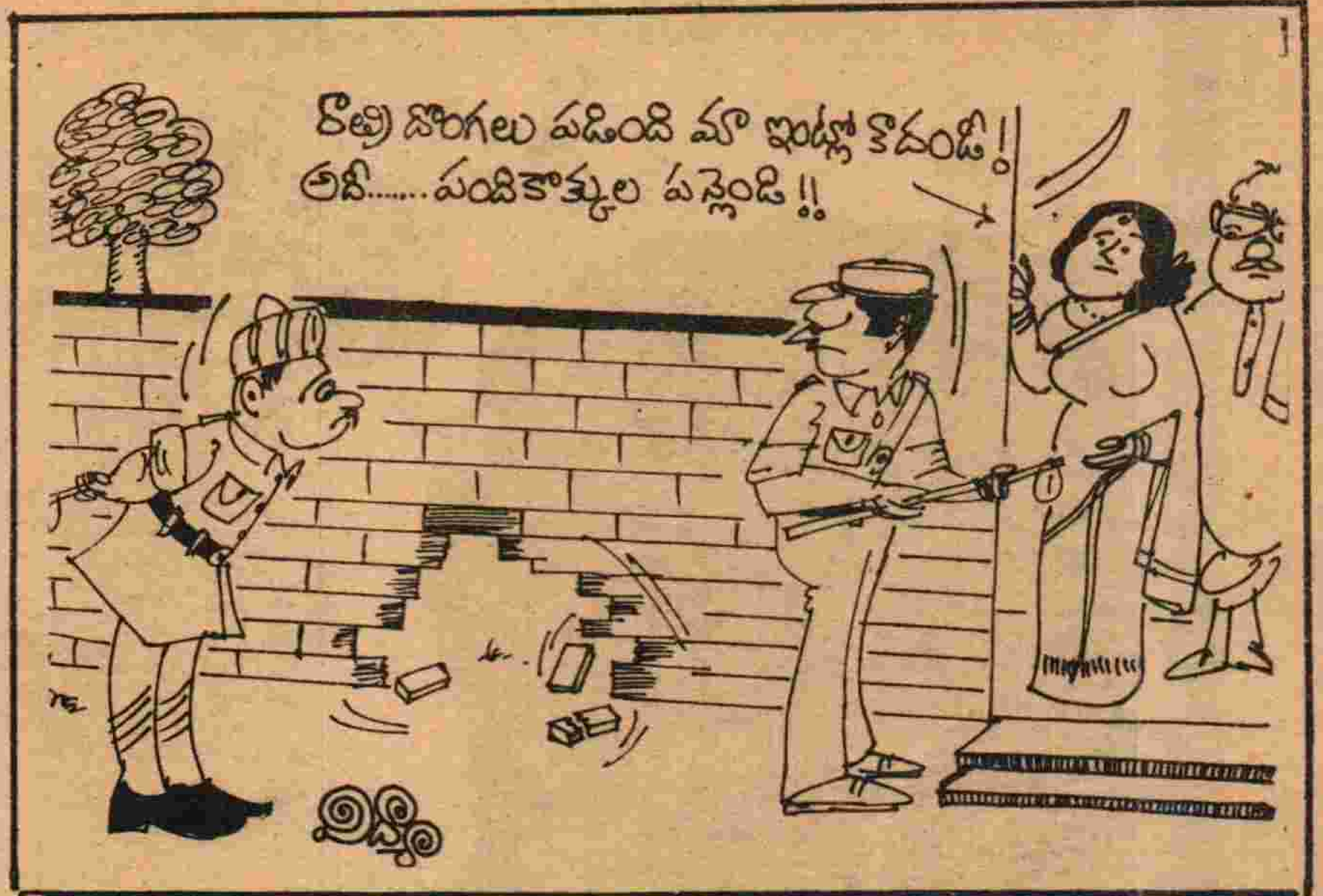

"'పెళ్ళయిన నాకు ఒక అమ్మాయి పేరుతో నిమిత్త మేమిటి? ఆమె ఎవరో నేనెవరో?" అని వివేకం హెచ్చరించినా 'అవును ఆమె పేరు ఏదయితే నాకేం' అనుకుంటూ తన రూముకి బయలు దేరాడు సుధాకర్.

•   •   •

ఆ రోజే భార్య వచ్చేది. అందుకని ఆ రోజు ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టాడు సుధాకర్. పని మనిషి సాయంతో కాఫీ టిఫిన్‌లు చేసి, తలుపుకి తాళం వేసి స్టేషన్‌కి బయలుదేరాడు.

స్టేషన్‌కి వెళ్ళాక బండి గంట లేటని తెలిసి విసుక్కున్నాడు. భార్యబిడ్డని ఎప్పుడెప్పుడు చూద్దునా అని మనసు తహతహలాడుతుంటే ఇంకో గంటకి గాని భార్య కనిపించదు అనుకునే సరికి అతనికి చాలా ఆశాభంగమైంది. నీరసం చోటు చేసుకుంది శరీరంలో. ఈ గంటా ఏ పుస్తకమో చదివి కాలక్షేపం చేయాలని హిగిన్ బాదమ్స్ వైపు నడిచాడు.

అక్కడ ఏదో పుస్తకం తిరగేస్తూ కనిపించిందామె.

ఆమెను చూడగానే అతనికళ్ళు కాంతివంతమయ్యాయి. ఒక క్షణం కన్నార్పకుండా ఆమెనే చూశాడు సభ్యతను విస్మరించి.

ఈరోజు ఆమె ప్రత్యేకతగా కనిపించింది. తల దువ్వుకోవడంలో చీరకట్టులో అలంకరణలో ప్రత్యేకత కనిపిస్తున్నది. ఆమె అందాన్ని మనసు లోనే అభినందించుకుంటూ ఎక్కడికో ప్రయాణ—" మైనట్లున్నారే?" అడిగాడు చనువుగా.

"ప్రయాణం కాదు లెండి. ఈ ట్రెయిన్‌లో వచ్చే వారిని రిసీవ్ చేసుకోవడానికి వచ్చాను. అవునూ మీరు కూడా వచ్చారు ఈ ట్రెయిన్‌కి వెళ్తున్నారా?"

"ప్రయాణం కాదు, నేనూ మీలాగే ఒకర్ని కలుసుకోవడానికి వచ్చాను." అతను మందహాసం చేశాడు.

"స్నేహితులా? చుట్టాలా?"

"చుట్టాలే, ఇంకా బాగా చెప్పాలంటే మరీ దగ్గర చుట్టాలూ, వచ్చాక మీకు పరిచయం చేసి గాని వెళ్ళను లెండి."

"ఇక్కడా, అక్కడా పరిచయం చేయడం తప్ప ఇంటికి రమ్మని పిలవరన్న మాట..." ఆమెగలగలా నవ్వింది.

"ఇన్నాళ్ళూ ఆ అవకాశం కలుగలేదు. ఈసారి తప్ప కుండా మిమ్మల్ని మా ఇంటికి ఆహ్వానిస్తున్నాను. మీరు తప్పకుండా రావాలి.'" అతని మాటకు జవాబుగా ఆమె ఏదో చెప్పబోయింది కాని దూరంగా ఒకామె వస్తూ "ఏయ్ గిరిజా" అని పిలిచింది గట్టిగా.

"మా ఫ్రెండు పిలుస్తున్నది వస్తాను, సారీ మీ పేరు..." అంది వెళ్ళబోతూ.

"సుధాకర్! మరి మీ పేరు చెప్పలేదు."

"గిరిజారాణి. గిరిజా అన్నా పలుకుతాను "రాణీ" అని పిలిచినా అభ్యంతరం లేదండోయ్, సుధాకర్ గారూ" నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయిం దామె.

"గిరిజారాణి— ఆమె లాగే పేరు కూడాబాగుంది" ఆమె వైపే చూస్తూ అనుకున్నాడు సుధాకర్.

గంట గడిచిందో లేదో స్టేషన్‌లో కలకలం బయలు దేరింది. జనం హడావిడిగా అటూ ఇటూ తిరగసాగారు.

"ముందు స్టేషన్ దగ్గర ట్రెయిన్‌కి యాక్సిడెంటయిందట" అనే వార్త అంచె లంచెలుగా బయలుదేరి స్టేషనంతా వ్యాపించింది.

ట్రెయిన్‌కి యాక్సిడెంటా? దానిలోని కదూ, మల, బాబు వస్తున్నారు అయితే... అయితే... ఓయి భగవంతుడా' దడదడలాడే గుండెలో స్టేషన్ మాస్టారి రూంలోకి పరుగెత్తాడు సుధాకర్. స్టేషన్ మాస్టారు ఏదో రిపోర్టు రాసుకుంటూ, ప్రక్క ప్రక్క స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేస్తూ చాలా బిజీగా ఉన్నారు. అంత ఒకేగా ఉండీ పేసింజర్సు వచ్చి వివరా

అడుగుతుంటే విసుక్కోకుండా జవాబు చెప్తున్నాడు. సుధాకర్ అడిగిన మాటకి బాధగాచూస్తూ— "అప్పుడుసార్! ఎన్ని బోగీలు పడిపోయిందీ ఇంకా వివరాలు అందలేదు. అంబులెన్సు, రైల్వే పోలీసులు, డాక్టర్లు వెళ్ళారెప్పుడో" వెళ్ళి మీరూ వెళ్ళవచ్చు అనే భావంతో మాట్లాడడతను.

ఆ మాట వింటూనే మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లు భయంతో నిల్చున్న చోటే బిగిసిపోయాడు. రైలు పడిపోయింది. ఎన్నో కొన్ని పెట్టెలు పడిపోయాయి. ఈ మాటలే చెవులో హోరుమంటూన్నవి. ఆ పడిపోయిన పెట్టెల్లో తన కమల,బాబూ ఉంటే—ఆ వూహకే వణికి పోయాడు. భగవంతుడు దయామయుడు. నా కమలకు, ఇంకా సుఖమన్నా చూడని బాబుకి ఎటువంటి ప్రమాదమూ జరక్కూడదు. మరక్కడ నిలవలేక పోయాడు. టాక్సీ మాట్లాడుకుని ట్రెయిన్ పడిపోయిన చోటికి బయలుదేరాడు. ఆ సమయంలో అతనికి గిరిజ లాంటి అందమైన అమ్మాయి లెవరూ గుర్తు లేరు. మనసు నిండా ఆక్రమించి ఉన్నది కాస్త నలుపే అయినా, అతని భార్యకమలేను. నా భార్యాబిడ్డలు క్షేమంగా ఉంటే అంతే చాలు. ఇంకెవరెలాపోతే నాకేం అనే స్వార్థం చోటు చేసుకుంది అతనిలో.

అతను ట్రెయిన్ పడిన చోటుకి చేరే సరికే అక్కడ చాలావరకూ సరిచేశారు. పోగా మిగిలిన జనం కింద చెల్లాచెదురుగా పడి ఉన్న సామానుల్ని వాళ్ళ వాళ్ళవి వెలికి తీసుకుంటున్నారు.

దెబ్బలు తగిలిన వాళ్ళూ, కాళ్ళు విరిగిన వారూ, హాహాకారాలు చేస్తున్నారు గట్టిగా మూలుగుతున్నారు బాధలో. వాళ్ళ ఆర్తనాదం హృదయ విదారకంగా ఉంది.

సీరియస్‌గా ఉన్న వారిని సమీపంలో హాస్పిటల్లో చేర్పించారని చెప్పారు అక్కడ అందరినీ పరీక్షగా చూసి హాస్పిటల్లో ఎమెర్జన్సీ వార్డులో అడుగు పెట్టాడు. మంచాల మీద శవాకారంలో పడి ఉన్నారు కొందరు, కొందరిలో కొన వూపిరి ఇప్పుడో ఇంకో క్షణమో అన్నట్లు ఉంది. అందిరి మంచాల దగ్గరకూ వెళ్ళి జాగ్రత్తగా పరిశీలించి చూడ సాగాడు. అలా చూస్తూ ఒక బెడ్ దగ్గర ఆగి పోయాడు. అతని గుండె జల్లుమంది ఒక్కసారిగా. తన కమల శరీరమే అది. ఆమె చేతుల మధ్య పసివాడి లేత శరీరం. ఇద్దరిలోనూ ప్రాణం లేదు. ఈ ప్రపంచంలో నిమిత్తం లేనట్లు అది మరచి నిద్రపోతున్నట్లుగా ఉన్నారు ఇద్దరూను. కొన్ని క్షణాలు అటే చూసి ఇక దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక గబగా ఇవతల కొచ్చేశాడు సుధాకర్.

తనతో చివరిసారిగా మాట మాత్రమైనా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయింది కమల. తను వెళ్ళేదేకాకుండా తన స్మృతి చిహ్నాన్ని కూడా వెంట తీసుకుపోయింది. భగవాన్! ఇలా ఎందుకు జరిగింది—నేను నీకేం అపకారం చేశాను ఇంత ఘోరమైన శిక్ష విధించడానికి? అతనికి ప్రపంచమంత శూన్యం [illegible] సాగింది. భగవంతుడి మీద కోపం తను [illegible] మీద కోపం, రైల్వే ఉద్యోగుల [illegible] కోసం వాళ్ళు చేసే [illegible] ట్రెయిన్‌కి [illegible] ఆక్సిడెంటయింది.

అపశ్రుతి

'జీవన' ఉత్తుంగ తరంగం
తరలి పోతోంది . . .
అనుభూతుల తెమ్మెరలను
మోసుకొంటూ ... ఏ తీరానికో . .
ఎప్పుడో విచ్చుకొన్న
పారిజాతాల్లా కళ్ళు,
శుష్క పరిమళాల వీక్షణాలతో
అలసి సొలసి పోతున్నాయి....
ఆశా విద్యుల్లతల కనరాక....
గత కాల
శీతల తరు శాఖలలో
జీరాడుతున్న
వ్యథా వృథమైన కథల్ని
స్మరిస్తూ ....
అధర వీణ
స్వరాలాపన చేస్తోంది ....
శ్రుతి తప్పి ....

- అవనిగడ్డ సూర్యప్రకాశ్

నిర్లక్ష్యం కొందరు ప్రాణాలను బలికొంది. మరి కొందరిని అంగ విహీనులను చేసింది. వాళ్ళు ఏం చేస్తే పోయిన తన భార్యా బిడ్డ తిరిగి వస్తారు? ఏం చేస్తావు? ఇదంతా నీ ఖర్మ నాయనా! చివరకు వేదాంతమే అతని వోదార్చింది. మనిషిగా మార్చింది. గుండెరాయి చేసుకున్నాడు బ్రతుకు తున్నాడు యాంత్రికంగా. రోజులు గడుస్తున్నవి.

"ఏమంత వయసు ఉంది నీకు? మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకో—కొందరికి నీ కంటే పెద్ద వయసులోనే పెళ్ళి జరుగుతున్నది" అంటూ హితబోధ మొదలు పెట్టారు కొందరు.

సాయంత్రం అలసి ఇంటి కొచ్చేసరికి తీయటి మాటలతో, సేదదీర్చే వారి కోసం, టైముకి అన్నీ అమర్చిపెట్టి ప్రతి క్షణమూ తన యోగక్షేమాలను కోరే ఆత్మీయురాలి కోసం తపించ సాగింది అతని మనసు.

తను ఉంటున్న వీధిలోనే భార్య పోయి నెల తిరక్కుండానే పెళ్ళిచేసుకున్న వాళ్ళనుచూశాడు. ఇద్దరు, ముగ్గురు పిల్లలున్న వాళ్ళు మళ్ళీ పెళ్ళికి సిద్ధపడగా, ఇంకా ముప్పయ్ నిండని తను ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోకూడదూ, అనే భావం తలెత్తి ఇంతింతై వటుడంతయై అన్నట్లు ఆ కోరిక మనసంతా వ్యాపించుకుంది.

తను చేసుకునే భార్య [illegible] పిల్లలు ఉన్నా ఫరవాలేదు. ఉద్యోగిని అయితే [illegible] నావే ఉద్యోగం మాని వేయాలి. [illegible] అతను భార్యాన్వేషణలో పడ్డాడు. కొందరు కొన్ని సంబంధాలను తెచ్చారు కూడా— కాని వాళ్ళెవరూ నచ్చలేదతనికి.

ఏదో వూళ్ళో ఒక సంబంధం ఉందని ఒక మిత్రుడు అతన్ని బలవంతంగా తీసుకెళ్ళాడు పెళ్ళి చూపులకు.

అమ్మాయి బాగానే చదువుకుంది. ఏదో ఆఫీసులో పని చేస్తున్నది కూడా. మాంచి సింపుల్‌గా ఉంది.

ఎవరూ తీసుకు రాకుండానే ఆ అమ్మాయి వచ్చి అతని ఎదురుగా మరో కుర్చీలో కూర్చుంది. "అమ్మాయినేమైనా అడగండి సార్!" అని తండ్రి బలవంతం చేసినా సుధాకర్ ఆ అమ్మాయిని ఏమీ అడగలేదు. కాని ఆ అమ్మాయే అతన్ని కొన్ని ప్రశ్నలు వేసింది.

'నేను ఉద్యోగం మాని తీరాలా?' అని, "నా కిప్పుడే పిల్లల్ని ఎత్తుకోవాలని లేదు. మీ కిష్టమైతే మీరు ఎవరి పిల్లల్నైనా తెచ్చి పెంచుకుంటే నాకు అభ్యంతరం లేదు" అని, పెడసరంగా ఉన్న ఆమె మాటలు కంపరం పుట్టిస్తుంటే మాట్లాడకుండా లేచి అవతల కొచ్చేశాడు సుధాకర్.

ట్రెయిన్‌లో అనుకోకుండా గిరిజ కనిపించింది. "బాగున్నారా?" అని తనే పలకరించింది. ఆ రోజు స్టేషన్‌లో కనిపించాక తిరిగి ఇదే కలవడం. అప్పటికీ ఇప్పటికీ మధ్య ఏదో మార్పు జరిగినట్టుగా ఉంది ఆమె తీరులో. ఆ మార్పు ఏమిటో? ఎందుకో? అతను గ్రహించ లేదు.

"ఏమిటి ఒకస్మాత్తు దర్శనం. ఎక్కడ నుంచి వస్తున్నారు?" గిరిజను చూస్తుంటే అతనికి చాలా ఆనందంగా ఉంది ఎందుకనో, దూరమైన ఆప్తురాలు తిరిగి చేరువైనంత సంతృప్తిగా ఉంది మనసుకి.

"ఆ రోజు తరవాత ఇన్నాళ్ళకి కనిపించా రన్న మాట. ఎక్కడికైనా ప్రయాణమా?" అతను ఆగకుండా ఎంతో పరిచయం ఉన్నట్లు చనువుగా ప్రశ్నిస్తుంటే, సమాధానం చెప్పకుండా ఎటో చూస్తూ ఉండి పోయింది గిరిజ. మొదట తనే పలకరించి తరవాత ముభావంగా ఉండిపోయిన ఆమె తీరుకు అతను చాలా విస్మయం పడ్డాడు. నేను పొరపాటుగా ప్రవర్తించానా అనుకున్నాడు లోలోపల.

"ఏమిటి అంటున్నారు?" అప్పుడే వింటున్నట్లు అడిగింది గిరిజ.

"మీ మనసు బాగా లేనట్లుంది క్షమించండి."

"నా మనసుకేం బాగానే ఉంది. మీరెక్కడ నుంచి వస్తున్నారు? వైజాగ్‌లోనే ఉంటున్నారా?" నవ్వింది ఆమె. కాని ఆ నవ్వు సహజంగా లేక తెచ్చి పెట్టుకున్నట్లు కృత్రిమంగా ఉన్నదతని కంటికి.

"[illegible], ఆ రోజు ట్రెయిన్ ఆక్సిడెంటు జరిగిన సంగతి మీకు గుర్తు ఉంది కదూ. ఆ ట్రెయిన్‌లోనే నా మిసెస్ వస్తున్నది, ఆ సంగతి మీకు చెప్పాలను కునే. ఇంతలోకే ఎవరో పిలుస్తే మీరు వెళ్ళి పోయారు." అతని మాటకి అడ్డు వస్తూ "అవును మర్చిపోయాను. మీ మిసెస్ క్షేమంగా ఉన్నారు కదా" అడిగింది ఆత్రంగా.

అతను విషాదంగా నవ్వాడు. "ఊహూ లేదు. తను, తనతోపాటు తన స్మృతి చిహ్నాన్నికూడా ఆ ట్రెయిన్‌కే బలి చేసి పోయింది."

"స్మృతి చిహ్నమా. అంటే. . .?" అర్థం కానట్లు చూసిందామె.

"అర్థం కాలేదా? వంటి [illegible] ప్రకృతి ఎంతో ఆనందంగా, దానిని కళ్ళతో చూసే అదృష్టం కూడా నాకు లేకపోయింది. [illegible] ఎంతో [illegible] ఏదేది. భవిష్యత్తు గురించి ఎన్నో పూల సౌధాలు నిర్మించుకునేది. అటువంటి జీవితంలో ఏదీ సాధించకుండానే నా [illegible] దూరమైపోయింది. ఎవరు పోయినా, ఉన్నా ఈ జీవన నాటకం ఆగిపోదు కదా. నా సొదితో మీకు బోరు కొట్టిస్తున్నాను కదూ." సుధాకర్ ఆమె వైపు చూశాడు [illegible] అతని చూపు ఆమె [illegible] అనిపోయింది. [illegible] కాకుండా [illegible] తెచ్చి పెట్టి కుంకుమ బొట్టు లేదు [illegible]. అతని చూపులు ఆమె [illegible] మీదకు [illegible] పరుగెత్తాయి. [illegible] ఉంది. ఒక చేతికి రెండు బంగారు గాజులు, [illegible] చేతికి వాచీ ఉంది. [illegible] నేత చీర [illegible] ఉంది. జడ వేసుకోకుండా జుట్టుని [illegible] పెట్టి ముడిగా చుట్టుకుంది. ఎలా చూస్తుంటే [illegible] ఇప్పుడు అవగాహన [illegible].

అతని [illegible] అర్థం చేసుకున్న గిరిజ నెమ్మదిగా చెప్పింది నవ్వే [illegible].

"అదే రోజున అదే ట్రెయిన్‌లో [illegible] ఆయన కూడా పోయారు సుధాకర్‌గారూ! అదృష్ట వశాత్తూ అప్పటికే డిగ్రీ ఉంది గనుక, టీచర్ ట్రెయినింగ్‌కి వెళ్ళాను. అది పూర్తి కాగానే స్కూల్లో జాబ్ దొరికింది. జాయిన్ కావడానికి ఇంకా వారం రోజులు ఉంది టైము. ఈ మధ్యలో మా వాళ్ళందరినీ చూసి రావాలని బయల్దేరాను" క్లుప్తంగా తన గురించి చెప్పి ముగించింది గిరిజ.

ఆమెను ఏమని ఓదార్చాలో, ఎట్లా ఓదార్చాలో, తెలియక ఆమెవైపు జాలిగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు సుధాకర్.

వాళ్ళు దిగాల్సిన స్టేషన్ వచ్చింది. [illegible] బరువులు లేనందున, ఇద్దరూ దిగిపోయారు [illegible].

"వెళ్తానండీ. మళ్ళీ ఇలాగే ఎప్పుడో ఎక్కడో కలుసుకుంటామేమో అకస్మాత్తుగా. అంతవరకూ సెలవ్" చేతులు జోడించి [illegible] తీసుకోబోయింది గిరిజ.

"ఇంకా ఉంటారుగా మీరు. మీ [illegible] అడ్రస్ ఇవ్వండి. రేపు వచ్చి మిమ్మల్ని కలుస్తాను. చాలా ముఖ్యమైన సంగతి చెప్పాలి మీతో" సుధాకర్ జేబులోంచి డైరీ, పెన్ను తీసి ఆమె కందించాడు.

ఆమె దాని మీద తన అన్నగారి అడ్రస్ రాసి అతని కందించి గబగబ నడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది. [illegible] వెనక్కు [illegible] చూడలేదు. గిరిజ రాసిన అడ్రస్ చూసి డైరీ జేబులో పెట్టుకున్నాడు సుధాకర్. అతని మనసు నిండా [illegible].

అతను తనతో ఏం మాట్లాడాలని వస్తున్నాడు? అసలు ఎందుకు రావాలి? అతను వస్తే ఇన్నయ్య వాళ్ళకు ఏమని పరిచయం చేయను? అతనితో తనకున్న పరిచయమే తక్కువ. అటువంటప్పుడు అతను తనకి ఎటువంటి స్నేహితుడని పరిచయం చేస్తుంది? అందుకే అతను వస్తే తను కనిపించ కూడదని నిర్ణయించుకుంది గిరిజ.

ఆ రోజు రాత్రి అన్నగారు వదినతో ఏదో చెప్తున్నారు. ఆ మాటల మధ్య తన పేరు వినిపించేసరికి చెవు లొటే రిక్కించి వినసాగింది గిరిజ.

"గిరిజకు మళ్ళీ పెళ్ళిచేయాలని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు శ్రీనివాసు.

"అందుకు మీ అమ్మగారు ఒప్పుకుంటారా? ముఖ్యంగా గిరిజ ఏమంటుందో?" సందేహాన్ని వ్యక్తం చేసింది వదిన కల్యాణి.

"ఏమంటుంది? వద్దుమని పొలికేస్తున్నావేవు. ఇంకా జీవితంలో ఎంతో వయసు గడపాలి. ఇప్పటి నుంచి వైరాగ్యంతో సన్యాసినిలా బతకాలని ఏ ఆడ పిల్లా కోరుకోదు. అయినా అది [illegible] కలిసి ఎన్ని రోజులు ఆనందంగా గడిపింది? నెత్తి మీద [illegible] పెట్టినన్ని రోజులు. అంతే కదా అయినా కోరి అదృష్టం వరిస్తుంటే తిరస్కరించే పిచ్చివాళ్ళు ఉంటారా? ఇక అమ్మ అంటావా? అమ్మ ఈ నాటి తరం మనిషి కాకపోయినా ఆమెలో ఆధునిక భావాలే [illegible]. తన కూతురు [illegible] ఉండటం [illegible] తల్లి ఆనందించదు. కనుక అమ్మ ఈ [illegible] అంగీకరించదు అనే సమస్యే లేదు. [illegible] ఇక గిరిజనే ఒప్పించాలి. నా అభిప్రాయం [illegible] తిరస్కరించినా, తర్వాత, తప్పకుండా అంగీకరిస్తుందనే."

ఇంతకీ గిరిజను చేసుకునేది ఎవరో [illegible] కల్యాణి కుతూహలంగా అడిగింది.

"[illegible]. అతనికి [illegible] గిరిజ బాగా తెలుసు [illegible] సంగతి [illegible]. అతని భార్య, మన గిరిజ భర్త ఒకే ట్రెయిన్‌లో ప్రయాణం చేస్తూ [illegible] పోగొట్టుకున్నారు. [illegible] ఈ రకంగా [illegible] అని ఆశ. మా [illegible] నా విశ్వాసం. ఒక వేళ [illegible] గాని ఈ వివాహాన్ని కాదనుకుంటే ఇక జీవితంలో తను వివాహ ప్రసక్తి చేయడట. అతను అంత [illegible] చెప్తుంటే — నా గిరిజను మీకు చేయను అని ఎలా అనగలను? అందుకే [illegible] సంగతి చెప్తాను అన్నాను. అతనికి ఉద్యోగం ఉంది, ఉండటానికి ఇల్లు ఉందిట. తండ్రి సంపాదించి ఇచ్చిపోయిన ఆస్తి కూడా [illegible] — నేను అడక్కుండానే తన స్వవిషయాలు చాలా చెప్పుకొచ్చాడు."

"ఇంతకీ అతని పేరు చెప్పలేదు. వయసు ఏ [illegible] ఉంటుంది?" ఆడవారికి [illegible] అని నిరూపించుకుంది కల్యాణి [illegible].

"అవుబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. [illegible] పెళ్ళి [illegible] అతని వయసు గురించి సందేహం [illegible]. [illegible] గిరిజకూడా ఇది ద్వితీయ [illegible]? అతని వయసు [illegible] ముప్ఫయ్, ముప్ఫయ్ [illegible]. [illegible] సుధాకర్. రేపు మా [illegible] ఫోన్ చేయండి అని టెలిఫోన్ [illegible] కూడా ఇచ్చాడు పాపం.

[illegible] వస్తుంటే [illegible] వెళ్ళాను. [illegible]" చెప్పాడు శ్రీనివాసు.

[illegible] అక్షరాన్నీ [illegible] గిరిజ [illegible] ఆనందో [illegible].

'[illegible] అన్నయ్య అడిగితే [illegible]' [illegible] ప్రశ్నించుకుంది.

[illegible]

గిరిజకు [illegible]. "అన్నయ్య [illegible]" [illegible] కొత్తకాపురం [illegible] ఆ నాటి [illegible] మేనాటినే అనిపించిన వినాయక [illegible] చేసిం పొంగిపోయింది.

★